

своитѣ съсѣди. Както цѣла Европа, казва Селимински, почита светото писание, а мрази евреитѣ, тѣй почита и старогръц. култура, но не дава никакво значение на сегашнитѣ гърци, понеже сж фалшиви остатѣци отъ старитѣ гърци. Прѣзъ сжщата година Д-ръ Селимински е написалъ единъ меморандумъ до единъ руски дипломатъ, въ който меморандумъ се казва, че врѣме е вече Русия да се заинтересува за сждбата на българитѣ и да ги отърве отъ непоносимия гненъ на турцитѣ. Д-ръ Селимински е вече горещъ поклонникъ на Русия; той има горѣща вѣра въ руския народъ, че отъ него ще дойде най-сетнѣ спасението на България. Къмъ 1860 г. у Д-ръ Селимински се сформира вече възгледъ, съобразно който той направлява своята дѣйность. Той принадлежи къмъ партията на *старитѣ*, т. е, къмъ партията на българскитѣ първенци въ Ромжния, които сж дѣйствували за осжществяване на бѣлг. идеали по единъ по възможность легаленъ пжтъ и, ослонени на нѣкоя велика сила, да съдѣйствуватъ за освобождението на България. Поради това той, както и много други отъ старитѣ, сж гледали скептически на *младитѣ*, които искаха да постигнатъ сжщата цѣль чрѣзъ революцията, чрѣзъ възстание на българитѣ.

Отъ 1860 г. нататѣкъ, Селимински взема живо участие въ черковната борба. Той дѣйствува главно отъ името на Браилската община. Той е увѣренъ, че българитѣ ще побѣдятъ въ тая борба и че безуспѣшни сж усилията на фанариотитѣ да задържатъ своята власть надъ нашата национална черква. Въ тоя духъ, той пише на Погониянския митрополитъ Панарета и го увѣщава да не се бои отъ патриаршията, понеже „шестъ“ милионниятъ български народъ ще се застѣпи за Панарета, ако патриаршията дрѣзне да простре своята власть надъ него. Д-ръ Селимински ще да е билъ избранъ отъ Браила — по черков. въпросъ — и трѣбвало да замѣче за